

ἀγαθῶν, εὐχρηστῆς εἶεν αὐτῶν. ζητεῖ γὰρ λόγος
τάληνδρον. ἀρχὴ γὰρ αὐτῶν πάντων, ἔμω,
ἀλλ' ἔστι οἱ ἐκ κερρόνων ἀγαθῶν, εὐχρηστῆς
πάντας, ἀλλ' ὅσοι τυγχάνουσιν ἀρχὴν ἢ τῆς
κέρρονων ὄντες. ὅταν ἴδω οὐδ' αὐτὸς ἀγα-
θός, μὴ ἔχει δὲ τοιαύτην δυνάμιν τ' φύ-
σεως, ὡς ἵκταιν πολλοὺς ὁμοίως ἐκ ἑξῆς ἀρ-
χὴν τοιαύτην δυνάμιν ἐν τοῦτοις. ἀρχὴ τῶ
γῆσι, καὶ εὐχρηστῆς οἱ δὲ τοῦτου τῆς γῆσι ὄν-
τες. ἐκ ἐὰν ὁ πατὴρ εὐχρηστῆς ἦ, ἀλλ' ἐὰν ὁ ἀρ-
χὴν τῆς γῆσι. ἔτι γὰρ δὲ αὐτὸν ὁ πατὴρ εὐ-
χρηστῆς ἀγαθόν, ἀλλ' ὅτι ἐκ τοῦτου γέ-
νοις ἴω.

rint, nobiles iudicandi sunt, si veritatē
inquiras. omnium enim principiū u lōga
retro origine deducitur. At neq. sim-
pliciter nobiles sunt, qui à bonis ma-
ioribus nati fuerint : sed illi tantū qui
progenitores seu generandi autores
esse possunt. Si quis, igitur ipse bonus
est, non pollet autē hac naturā facul-
tate, vt multos sibi fimiles generet,
principij rationē ad posteritatē non
habet. Principiū itaque generis tale
sit, & nobiles inde oriundi. Nō sufficit
autem patrem esse virum excellētem,

sed antiquū generis autorem talem fuisse oportet. Neque enim pater per se
bonum genuit, sed quia ex tali genere erat.

ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΔΗΜΟΥ.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ ΕΝ ΤΩ
πρὸς Ἀπολλώνιον παραμυ-
θητικῷ.

Τοῦτο δὲ εἶπεν Ἀριστοτέλης καὶ τὸν
Σειληνὸν συλλαβθέντα τῷ Μίδῃ ἀ-
ποβλώσασθαι. βέλτιον δὲ αὐτὰς πρὸς τὸ φι-
λοσόφου λέξεις παραδέσθαι. οἷοι δὲ ἐν τῷ
Εὐδήμῳ ἐπιγραφουμένῳ, ἢ Περὶ ψυχῆς
ταυτῆ.

Διὰ τὸ ὅτι κέρπει πάντων καὶ μακρο-
τότατος, καὶ πρὸς τῶ μακροῖς καὶ διδασ-
κίαις ἔχει τετελειωτικώτατος νομίζειν, καὶ
τὸ ψῆφισαδὲ ἀπὸ τῆς ἀντιθέσεως καὶ τὸ βλασφη-
μεῖν, ἔχ' ὅσον, ὡς καὶ βελτιόταν, ἠγροῦμα-
θα, καὶ κρείττοταν ἢ δὴ γεροντόταν, καὶ ταυτῆ
ἔτι καὶ ἀρχὴ καὶ παλαιὰ διατελεῖ νεομι-
σῶν παρ' ἡμῶν, ὡς τε τὸ παράπαν ἔστι
οἷοι δὲ ἐπὶ τῶ χροῖε τῶ ἀρχῶν, ἔτε τὸν θέν-
τα πρῶτον, ἀλλὰ τὸν ἀπειρον ἀνά τυγχά-
νουσι διὰ τέλος ἔτε νεομισῶν. πρὸς δὲ
δὴ τοῦτοις, διὰ σώματος ἐν τοῖς ἀνθρώποις
ὄρα, ὡς ἐκ πολλῶν ἰσθῶν ἐκ παλαιῶν χροῖου
πεφύκεται θνητὸν ἄνθρωπον. τί τῶτ', ἔφη, κα-
κείνος ὑπολαβῶν, ὡς ἀπὸ μὴ γίνεσθαι ἴδω,
ἔφω, ἀριστον πάντων, τὸ δὲ θνητῶν τῶ ζῆν
ὄτι κρείττον καὶ πολλοῖς ἔτε πρὸς τῶ δαι-
μονίῳ μακροτέρηται. τῶ τοῦ ἴδω ἐκείνου τῶ
Μίδῃ ἀγροῦσι δὴ που μῶ τῶν θῆραν ὡς ἔ-
λαβε τὸν Σειληνόν, διεργάζωντι καὶ πονθε-
νοῦν ὡς τί ποτέ ὄτι τὸ βέλτιον τοῖς ἀνθρώ-

EX EUDEMO ARISTO-
telis dialogo.

PLUTARCHVS IN CON-
solatione ad Apollonium.
Interprete Guilielmo Xylandro.

HOc ipsum Aristoteles ait Silenū,
cum captiuū ad Midā adduce-
retur pronunciaffe. cuius hæc sunt
(præstat enim opinor ipsa apponere)
in Eudemo siue libro de animo ver-
ba. Itaque, inquit, præstantissime om-
nium & beatissime, cum felices cē-
semus esse & beatos qui vita hac de-
functi sunt, tum nefas putamus quic-
quā de iis falsō aut contumeliosē di-
cere; quippe qui melioris iam præstā-
tiorisque naturæ facti sint compotes.
Atque hæc nostra sentētia ita vetusta
est, vt eius & initium & autor prorsus
ignorētur, sed ab infinita vsque ater-
nitate continenter ea sic est propaga-
ta. Ad hæc, vide in ore hominibus
esse omnibus iam inde à multis an-
nis tritū illud Quōdnam? inquit ille.
Quod (ait) omnium optimū est non
nasci : præstat autē mori quā uenere;
eiusque rei multis sunt diuinitus
perhibita testimonia. Atque huc per-
tinet quod narratur Silenium à Mida
istō captum, & à venatione ei sciscitā-
ti quidnam optimum homini, maxi-
mēque expetendū esset, principio re-